

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

*Kas lapsepõlvekoju naastes
leiad eest sama paiga?*

*Muutuste
suvi*

Blossom Street

**Kirjastuselt Ersen ilmunud
Debbie Macomberi raamatud:**

Neljapäeviti kell kaheksa
Kosjasobitajad
Mineviku peegeldused
Petetud pruudid
Eilne kangelane

* * *

Sarjad:

CEDAR COVE
Lighthouse Road 16
Rosewood Lane 204
Pelican Court 311
Cranberry Point 44

DRYDENI VENNAD
Romantikaks valmis
Abieluks valmis

BLOSSOM STREET
Kauplus Blossom Streetil
Juhuslik kohtumine
Muutuste suvi

New York Timesi bestsellerite autor

DEBBIE MACOMBER

MUUTUSTE
SUVI

Inglise keelest tõlkinud Reelika Haapanen

ERSEN

Debbie Macomber
Susannah's Garden
2006

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga. Kaanekujundus koos fotodega pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Kaie Nõlvak
Korrektor Inna Viires

© 2006 by Debbie Macomber
© 2017 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M11335017
ISBN 978-9949-82-134-1

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest www.ersen.ee

Armsad sõbrad!

Minu ema armastas alati lilli. Kui ma üles kasvasin, oli meie aed naabruskonna kadeduseobjektiks. Näib, et ma olen armastuse aianduse vastu temalt pärinud, ehkki ei panusta sellesse kaugeltki nii palju aega kui tema. Kuid ma mäletan siiski elavalt neid roose, pojenge, liiliaid ja gladioole, mis minu lapsepõlve lillepeenraid täitsid. Ma mäletan ka nende rohimist ja kastmist!

See raamat on pühendatud minu noorusaja sõpradele. Nad kõik mängisid minu elus erilist rolli. Diane, Kathy ja mina käisime kaksteist aastat koos koolis. Carol ühines meiega viiendas klassis ja mul õnnestub endiselt temaga aeg-ajalt kohtuda – me naerame palju. Cheryl tuli minu ellu seitsmendas klassis. Seejärel, keskkoolis, kohtasin ma Jane'i (kes on endiselt üks minu paremaid sõpru), Judyt, Cindyt, Bevi ja Yvette'i.

Kahjuks oleme Kathy ja Cindy kaotanud, kuid meie mälestused neist püsivad elus. Me jääme alati mäletama häid aegu, mida nendega jagasime, ning armastame neid sõpru nagu tüdrukuid, kes nad olid, ja nagu naisi, kelleks nad said. Meie kurbust leevendavad meie mälestused.

Meie, ülejäänud, kohtume endiselt, mil iganes võimalik. Sõprus on selline. Elud ja ajad võivad muutuda, kuid tõelised sõbrad jäävad; nad on alati osa meist – isegi surmas.

Mälestustest rääkides pean ma tunnistama, et mõni aasta tagasi toimunud kooli kokkutulekul otsustasime Jane'iga üles otsida oma kunagised

kallimad. Meil ei vedanud nende leidmisega kohe kuidagi – mõlemad olid ära kolinud –, aga veetsime seda üritades päris kindlasti lõbusasti aega. Nagu Susannah, ei teadnud ka meie, mida muud oleksime öelnud kui „Tere. Kas mäletad mind?“ (Me ei olnud tegelikult veendunud, et nad oleksid mäletanud...)

Ma loodan, et te naudite „Muutuste suve“ – sõpruse pühitsemist ja aianduse rõõme ning mõistmist, et kasvamine toob endaga kaasa keerukaid valikuid ja otsuseid. Keskiga võib vanema-lapse suhte dünaamika pahupidi pöörata, nagu avastab Susannah ja nagu ka mina oma vanemate puhul avastasin.

Ma naudin ja hindan alati kõrgelt teie tagasisidet. Võite minuga ühendust võtta minu veebilehel www.debbiemacomber.com, Facebooki kaudu või kirjutades aadressil P.O.Box 1458, Port Orchard, WA 98366.

Kõigile minu kooliaegsetele sõpradele,
kui meenutame tallatud radu – ja neidki, mida me ei valinud.

Jane Berghoff McMahon, Judy St. George Senecal,
Diane DeGooyer Harmon, Cheryl Keller Farr, Bev Gamache
Regimbal, Yvette Dwinell Lundy ja Carol Brulotte.

Ja Kathy Faith Harrise ning
Cindy Thoma DeBerry mälestuseks.

1

Vivian Leary seisis liikumatult tänavanurgal, heites kiirustades pilke siia ja sinna. Tal ei olnud aimugi, kus ta oli või kuidas ära oli eksinud. Lõppude lõpuks oli ta kogu elu Colville'is elanud. Ta peaks tundma – ja ta tundis – selle linna iga ruutsentimeetrit. Aga viimane, mida ta mäletas, oli majast välja posti järele minek, ja see pidi olema toimunud juba mitu tundi tagasi.

Tänav ei tundunud tuttav ja ta ei tundnud ära mitte ühtegi maja. Hendersonide maja Chestnuti ja Elmi tänava nurgal oli olnud tema tähiseks, aga seda ei olnud kusagil näha. Ta mäletas, et Hendersonid olid värvinud oma elamu valgeks ning aknaluugid rohelisteks. Kus see on, mõtles ta, hakates paanikasse minema. *Kus see on?* George ärritub tema peale, et tal see nii kaua aega võtab. Oh ei, kuidas ta sai selle unustada? George on surnud.

Leina raskus lasus ta peale, painav ja rõhuv. George, tema armastatud abikaasa, oli läinud – võetud temalt ära vaid kaks kuud enne nende kuuekümnendat pulma-aastapäeva. See kõik oli juhtunud nii kiiresti...

Möödunud aasta novembris oli tema abikaasa läinud välja, et enne kirikusse minekut autot soojendada, ning mõni minut hiljem lebas ta surnult varikatuse all. Tal oli olnud raskekujuline infarkt. Kena noor mees, kes saabus kiirabiautoga, ütles, et George oli surnud enne, kui tema keha kõnniteed puudutas. Ta ütles seda nii, nagu peaks see naist lohutama. Kuid mitte miski ei oleks saanud selle kohutava hommiku šokki, selle õudu leevendada.

Vivian pilgutas kõvasti silmi ja hoolimata maikuisest soojusest Washingtoni osariigi idaosas, liikus külmus kiiresti mööda ta paljaid käsivarsi üles. Ta üritas tõrjuda kasvavat paanikat. Kuidas ta küll kodutee üles leiab?

Susannah teaks, mida teha – aga siis meenus talle, et tütar ei ela enam Colville'is. *Loomulikult* ei ole Susannah't kodus. Tal on endal maja. Seattle'is, kas pole? Jah, Seattle'is. Ta on abielus ja tal on kaks armsat last. Susannah' ja Joe lapsed. Heldus küll, miks ta ei suuda nende nimesid meenutada? Lapselapsed on tema rõõm ja uhkus. Ta suutis nende nägusid nii selgelt silme ette manada, nagu vaataks fotot, aga ei suutnud meelde tuletada nende nimesid.

Chrissie. Kergendustunne oli silmapilkne. Tema tütre nimi on Chrissie. Ta sündis esimesena ja seejärel kolm aastat hiljem Brian. Või oli see neli aastat? Pole oluline, otsustas Vivian. Nüüd teab ta nende nimesid.

Nüüd tuleb tal keskenduda sellele, et aru saada, kus ta on – ja kuhu peaks suuna võtma. Hakkas juba pimenema ja ta ei tahtnud sihitult tänavalt tänavale ekselda. Aga Vivian ei suutnud otsustada, mida järgmisena teha.

Kui läheduses oleks olnud teisi jalakäijaid, oleks ta võinud kedagi peatada ja Woods Roadile teed küsida.

Ei... Woods Road oli olnud tema lapsepõlveaadress. Ta ei olnud seal elanud sellest ajast peale, kui koolis käis, ja see oli enne sõda. Taevas küll, ta peaks olema suuteline omaenese aadressi mäletama! Mis temaga lahti on?

Koht, mida ta otsis, oli maja, mille nad olid George'iga peaaegu nelikümmend viis aastat tagasi olnud, kui lapsed veel kodus olid. Vivian tundis segu hirmust... ja häbist. Kaheksakümneaastane naine peaks teadma, kus ta elab. George oleks nii tusane ja torisev, kui sellest kunagi teada saaks... Aga seda ei juhtu kunagi. Kuid see ei parandanud tema enesetunnet. Ta *vajas* oma abikaasat, aga meest ei olnud seal teda aita-mas. See teadmine muutis ta nii ärevaks, et ta ringutas meeleheites käsi.

Vivian hakkas uuesti kõndima, ehkki ei olnud kindel, kuhu suundumas on. Võib-olla siis, kui ta liikumist jätkab, kui piisavalt tugevalt keskendub, tuleb mälu talle lõpuks tagasi.

Tema jalad väsisid kiiresti ja ta ohkas kergendatult, kui teeserval pinki nägi. Vivian ei suutnud mõista, miks oli linn kena puidust pingi sellisesse paika pannud – isegi mitte bussipeatuse lähedale. See oli maksumaksja raha raiskamine. Kui George sellest teaks, oleks ta raevus. Ta oli kõik need aastad riigiametnik olnud, kõrgema kohtu kohtunik. Ja ka väga hea kohtunik, põhimõtete ja iseloomuga mees. Kui uhke Vivian tema üle oli.

Kuid ta oli siiski nii tänulik, et tal oli kusagile istuda, et ei hakanud nurisema. George oli oma arvamusi kodanikuvastutuse teemal ja selle kohta, mida ta linnavalitsuse varade raiskamiseks nimetas, meeeldi kõva häälega välja öelnud. Abikaasa arvamusi kuulates ei olnud ta nendega siiski alati nõus olnud. Tal olid omad mõtted, kui asi puudutas poliitikat ja muud säärast, kuid tavaliselt ta neid George'iga ei arutanud. See oli miski, mida ta oli abielu algusaastail õppinud. George tahtis alati kõiki veenda, et tema ideed on parimad, ja ta vaidles seni, kuni inimesed lõpuks väsisid. Seega, kui tema vaated mehe omadest erinesid, hoidis ta need enda teada.

Kõval pingil istudes vaatas Vivian ringi, lootes leida orienteerumiseks pidepunkti. Ohoh, see oli askeldust täis tänav. Autod vuhisesid mööda, nende tuled pimestasid teda, kuni ta end uimasena tundis. Nüüd, istudes, ei olnud ta kaugeltki nii väsinud. See oli hea, sest tal oli vaja mõelda. Mõtlemine on tähtis. Vivian vihkas selliste põhiliste asjade nagu aadress, telefoninumber ja inimeste nimed unustamist. Seda juhtus nüüd, mil George oli surnud, üha sagedamini ja sagedamini, ning see hirmutas teda.

Võib-olla aitab see, kui ta silmad hetkeks kinni paneb. Vivian üritas lõdvestuda, mõtteid klaarida, sest nagu see muretsemine muutis ta mälu veelgi ebausaldusväärsemaks.

Nüüd, mil päike oli loojunud, oli väljas jahe. Ta oleks pidanud kampsuni kaasa võtma, aga ta oli enne aias töötanud ning siis oli olnud palav. Tema iirised olid sel kevadel kaunid, ehkki aed oli kehvast seisust. See oli aastaid olnud tema uhkus ja ta polnud põrmugi rahul, kuidas aed neil päevil välja nägi. Ta tegi seal nii palju, nagu suutis, aga oli ka palju muid toimetusi...